

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektura
Dina Pešić

Korektura
Jasna Šemiga Pintarić

Grafičko uređenje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2026.
Zagreb,
siječanj 2026.

ISBN MEKI: 978-953-8457-58-6

ISBN TVRDI: 978-953-8457-59-3

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu
knjižničnog sustava Bukinet pod brojem
991005922553209366.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti ob-
javljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i
vlasnika autorskih prava.

COPYRIGHT© Innamorata

VETO NA LJUBAV

INNA MOORE

KAYA

Normalna hrana.

Normalan stol.

Normalan spoj.

Normalna djevojka.

To je bilo sve što sam htjela - jedan prokleti dan, barem na to vražje Valentinovo - osjećati se poput svake druge djevojke. Da me netko posluži. Da me netko vidi. Da se za nekoga sredim. Da se malo zabavim. Pa, dovraga, ako se osjetim dovoljno maženom i paženom, i da jednom konačno spavam u *normalnom* krevetu.

Barem se dio toga svega ostvario početkom večeri, ali kraj je obećavao potpuno razočaranje. Bila sam na drugom kraju grada, u nepoznatoj ulici, nepoznatom kvartu, jedino je znak na restoranu *Cruzado* trebao označiti nešto bitno.

Ništa. Nisam imala ništa.

Ni novčanika, ni mobitela, ni ključeve automobila.

„Gospodična, ovo šalje gospodin Javier, tamnoplavo odijelo, na šanku.“ Konobaričin glas ponavljao je slične riječi već sedmi put. Sjedila sam sama za stolom na koji mi je pristiglo sedam pića, i možda je bilo vrijeme da ih prihvatim, jednostavno se napijem i zaboravim na ovaj dan. Rješenja da odem odavde u ovom trenu nisam imala. Trebao mi je onaj ključ.

Izoliranost u ovome gradu samo me podsjetila koliko sam vremena provela čekajući... *nešto*.

I koliko sam slabo znala procijeniti ljude.

„Nisam zainteresirana“, ponovila sam i osmi put kad mi je na stol došlo još jedno piće.

Zar muškarcu u ovom restoranu nisu shvaćali odbijanje?

„Ovo šalje naš gazda, gospodin Javier.“

„Da, to ste rekli svaki put. Zaista nisam zainteresirana. I shvaćam da izgledam kao da bih mogla biti. Sâma žena na ovakvom mjestu... Ali noć mi je ispala katastrofa i samo želim...“ *Negdje prespavati do jutra. Na toplom. Mekom. Udobnom. Mirisnom.*

Duboko sam uzdahnula, a čelo joj se naboralo. Zašto nije imala malo suosjećanja? Zar nije vidjela u kakvom sam stanju?

Odmahnula sam rukom, nastojeći ne podizati pogled prema nikome. Ne uspostavljati kontakt. Već sam se u tome uvježbala, no ovdje sam nekako upadala u oko. Dovraga, zašto? Bacila sam ispod trepavica pogled na žene koje su prolazile ili sjedile sa svojim partnerima. Bile su otmjene, elegantne, skupocjene.

I onda mi je postalo jasno.

Izgledala sam dostupno. Lako. *Dovraga.*

Torbica mi je ostala u automobilu mojeg večerašnjeg prati-telja nakon što me izbacio van na samom parkingu. Nekoliko metara nakon izlaska s parkinga gotovo me izgurao jer sam se usudila reći kako želim da me vrati na moju adresu. Bio je pijan. Nije me ni mazio, ni pazio. Bio je glasan, nametljiv, hvalisav, prepotentan. Možda je mislio da će me zadiviti otmjeni interijer restorana, skupo piće, još skuplja hrana i onaj jedan cvijet koju mi je poklonio. I njega mi je uzeo. Tulipan.

Ne samo cvijet, nego i on.

Pogled mi je opet potonuo u svaku čašu alkohola ispred mene. Što sam čekala? Nisam imala pojma. Da se Donny vrati? Da vidi moju torbu na podu auta i smiluje mi se? Sa svakom minutom u ovom restoranu osjećala sam se sve gore. Kao da tu ne pripadam. Kao da me svi seciraju pogledima. Kao da raspravljaju samo o meni. Zašto sam sama? Što uopće radim ako ne jedem i ne pijem? I svaki pogled oko mene samo mi je pojačavao dojam da je na ovom mjestu nešto pogrešno. Opasno. Nepredvidivo.

Nisam imala kamo s rukama, s pogledom, s mislima, pa sam stala promatrati svoje nokte i ukrase na njima kao da su najzanimljivija, neviđena stvar na svijetu. Okretala sam prsten koji me podsjećao na domovinu dok sam se tješila. Inače se nisam samosažalijevala - ne - branila sam si to. *Uspjela sam riješiti i veća sranja u životu, pa ću tako i ovu sitnicu*, razmišljala sam dok se mir vraćao u mene.

A onda se pored mojeg stola pojavila sjena.

U vidokrug su mi ušle snažne muške noge, čvrstih bedara u tamnosivim hlačama od odijela i košulja, koja se skladno pripijala uz ravan trbuh.

„Gospođice...“ dubok, hrapav glas izgovorio je tek tu jednu riječ kad sam ga prekinula, podignuvši pogled.

„Nisam zainte...“ Glas mi se izgubio negdje na pola puta od njegovih usana do prodornih, mističnih očiju. Nešto mi se dogodilo, kao da mi je neka sinapsa pukla u mozgu. Imala sam naznaku tog sramotnog osjećaja da su mi usta napola otvorena i da buljim u njega kao da sam ograničena razuma.

Što sam mu planirala reći? Trepnula sam kad mi je uputio zabavljen, šarmantan osmijeh. Zabavljala sam ga. I to mi je vratilo dar govora.

„Recite?“ *Savršeno elokventno, nekoliko oktava previsoko.*

Poželjela sam se lupiti po čelu, no time bih samo potvrdila kako ne pripadam ovamo nedostojanstvenim i nedamskim ponašanjem.

„Je li sve u redu? Trebate li nešto?“

Pogled mi se spustio s njegovih, kao noć crnih očiju na skupo odijelo i bijelu košulju ispod. Nije bio konobar. Nije to potvrdila samo njegova odjeća.

„Zašto vas zanima?“ uzvratila sam protupitanjem.

„Sami ste. Ne prihvaćate društvo. Niste raspoloženi. A budući da ste se nakon večere s partnerom sami vratili u restoran, rekao bih da je to prošlo loše.“

Zurila sam u njegove pune usne i glatko obrijanu bradu dok je govorio, da sam jedva pojmla značenje rečenice.

„Oprostite... Odakle vama...? Kako znate...?“

Na obrazu mu se pojavila jamica kad se nasmijao.

„Konobari znaju sve goste u ovom restoranu, a vas su zapamtili zbog vrlo glasnog i pripitog društva“, izustio je i kimnuo.

Činilo mi se kao da čitav restoran šuti i sluša naš razgovor. Nije mi se dopadala pozornost koju sam privlačila svojom pojavom, no sad mi se činilo da više gledaju njega.

Ostala sam ga promatrati, uredno počešljanu crnu kosu, kratko izbrijanu sa strane. Duboke, tamne oči koje nije skidao s mene, oštru čeljust koja mu se napinjala dok je šutio. Široka ramena u besprijekornoj košulji i oba dlana uvučena u džepove hlača, dok je i dalje stajao pored stola, u laganom raskoraku.

„Dakle, moje je pitanje bilo - trebate li kakvu pomoć?“ prekinuo je moje misli i zurenje i natjerao me da se vratim u stvarnost.

„Ne.“ Obrve su mu se nadigle. „Da.“ Priznala sam. „Ali ne možete mi pomoći. Priča je duga. I mogu je zatvoriti tek kad se ujutro otvori moj... ured.“ Nisam znala zašto sam salon preimenovala u ured, možda zato da ne potvrdim kako ni zanimanjem nisam pripadala na ovo mjesto.

„U redu. Ako vas itko bude gnjavio...“ Ostavio je da pitanje visi u zraku i namignuo mi.

Jedan tako malen pokret i nešto mi se u nutrini stegnulo. Bila sam očito očajnički željna muške pažnje. Ma nisam, da jesam, pristala bih otići do Donnyja. Samo sam kimnula da ne kažem nešto glupo, a muškarac je iskoračio od mog stola kako bi otišao. U toj jednoj sekundi preplavio me osjećaj samoće. Odjednom sam htjela da ostane. Makar da samo sjedi sa mnom.

„Ovaj... kad se restoran zatvara?“ začula sam se kako izgovaram pitanje.

Okrenuo se u trenu i podario mi malen osmijeh.

„Za sat.“

Oteo mi se dubok uzdah. Koji ću vrag onda napraviti? Spavati na klupi? Smrznuti se negdje na stanici, ući u bus a ni ne znam gdje sam? Isprositi nekoliko dolara? *Okej, bez kukanja.*

Sve će se riješiti. Nekako – podsjećao me onaj jedan staloženi dio moje nutrine.

Muškarac se okrenuo iza sebe, gledajući nekamo, kao da nešto provjerava. Popratio je moj uzdah i nasmijao se, više za sebe, dok je gledao u pod. Kao da je bio neodlučan.

„Nemaš kamo otići nakon zatvaranja?“ Odmahnula sam glavom. „Vidim da nemaš torbu. Nemaš, dakle, ni mobitel, ni novac. Nemaš koga nazvati.“ Ponovila sam pokret glavom. „Jesi li gladna?“ Ponovno sam odmahнула. „Žedna?“

Kimnula sam i pogledala na čaše alkohola pred sobom. Sve su bile različite, kao da se muškarac koji mi ih je posljednjih sat vremena slao htio potruditi da mi se barem nešto od svega svidi. Nisam se mogla zavaravati da sam htjela da ovaj neznanac sjedne sa mnom jer se brinuo. Brinuo se o meni onako kako...

Ne. Nisam smjela misliti o tome. Bilo je dovoljno dirljivo i meni bitno, taj mali znak skrbi da je uočio koliko sam izgubljena pa mi prišao i ponudio pomoć.

„Nisam planirao piti, znaš.“

Položio je svoj veliki dlan na naslon stolca i izvukao ga, a onda sjeo za stol. Istoga sam se trena opustila. Ovo inače nisam radila. Nisam imala hrpu prijatelja. Nisam se upoznavala s ljudima. One četiri osobe s kojima sam provodila dan i koje su znale moju adresu bile su mi dovoljne.

„Biraj.“ Pokazao je rukom na pića, pa sam izabrala jedno crveno, isključivo zbog boje. Nisam imala pojma što pijem, no okus je bio slatkast, na bobičasto voće, i tek malo opor, s malom naznakom alkohola u sebi.

„Onda? Što se dogodilo večeras?“ Moj se sugovornik opustio u stolcu i naslonio dok je usnama prinosiso piće žućkaste boje.

„Očekivanja. Nisam ispunila očekivanja. To se dogodilo.“

Nešto mu je zasjalo u oku, ili mi se samo učinilo.

„Ni ne trebaš ispunjavati tuđa očekivanja. Samo svoja.“

„Čak i kad zbog toga na Valentinovo ostanem u nepoznatom kvartu, sama, bez stvari i ideje kako ću se vratiti kući?“ Nadigla

sam obrvu i otpila gutljaj alkohola, najelegantnije što sam znala. Činilo mi se da se sad mogu i šaliti na tu jadnu situaciju.

„Samo mi trebaš reći njegovo ime i prezime“, izgovorio je tobože ozbiljno, no prihvatila sam šalu.

„Da? Što bi napravio? Našao ga i prebio?“

„U najmanju ruku to.“

Morala sam se nasmiješiti. Nije izigravao frajera, ali je svakako davao dojam jednoga.

„Uzeo je čak i cvijet koji mi je poklonio.“

Muškarac se nagnuo prema meni, i dalje držeći čašu u ruci, i ispod glasa izustio:

„Reći ćeš mi to ime i prezime.“

„Samo ako ti meni kažeš zašto ti si sâm na Valentinovo, i radiš društvo najjadnijoj curi u gradu.“

Čaša mu je opet poletjela prema ustima, a pogled mi se zaljepio za njegovu Adamovu jabučicu dok mu se pomicala u grlu. Kako je... kako je to odjednom moglo biti seksipilno? Navukla sam osmijeh i spustila dlan na bedro kako bih se uštignula. Nisam si trebala dodatno komplicirati ni noć, ni život.

Samo smo razgovarali.

Samo mi se smilovao da ne budem jedna i sama.

„Cruz!“ netko je povikao samo tu jednu riječ iza njegovih leđa, ali nisam stigla uhvatiti tko i zašto.

Moj je neznanac podigao ruku ni ne okrećući se.

„Imam jednak problem s tuđim očekivanjima. I s prijateljima koji su bliski s mojim neprijateljima.“

Uh. Znala sam da se ispod tih riječi krije kompleksna priča. Čak kompleksnija od moje. Bilo je nešto u načinu na koji je to rekao, u tonu koji je otkrivao višestruke emocije...

„Dakle, netko tko je dobar s tvojim neprijateljem ne može biti tvoj prijatelj?“

„Nikako“, odrješito je odgovorio.

„Ne pobija li se to s prvom izjavom?“ Otpila sam sve iz čaše, osjećajući kako mi piće razvezuje jezik i podiže temperaturu tijela. Barem se neću smrznuti kad izađem odavde.

„Kako?“

„Pa, imaš problem s tuđim očekivanjima, a opet... očekuješ odanost od ljudi.“

Jedan kut usne podigao mu se u samodopadan cerek.

„Uvijek su mi se sviđale djevojke koje razmišljaju.“

Zatreptala sam. To je bio kompliment i ugrijao me više od alkohola koji mi je strujao kroz vene. Morala sam zagristi usnu da se ne nasmijem kao klaun. On je nastavio:

„Priateljstvo podrazumijeva odanost.“

„Ako je uzajamno. I onda dolazimo do toga da svatko ima drukčija očekivanja. Od sebe, drugih, od svijeta.“ Nisam se mogla zaustaviti s pričom, a nisam mu htjela ni filozofirati, no činilo mi se da uživa trošiti svoje vrijeme na mene.

„Koja su bila tvoja očekivanja od ove večeri?“

Pitanje je bilo iskreno i nisam imala što izgubiti.

„Ako ću biti potpuno iskrena...“

„Samo iskrenost i cijenim“, ubacio se s poticajem.

„Htjela sam, nakon tri duge godine samoće, provesti predivnu noć s nekim. Da nije popio, možda bih i otišla k njemu i konačno dopustila nekome da me *dirne*. I da me *dodirne*. Dovoljno iskreno?“

Pogled mu je naglo potamnio, a osmijeh nestao.

„Bila bi prava šteta da takvu djevojku ima idiot koji je ne zna cijeniti.“ Znao je izustiti jednu rečenicu i postići da se osjećam vrijednom. Postidjela sam se poput neiskusne curice.

„Hvala ti, popravljáš mi noć.“

„Noć još nije gotova“, dodao mi je novu čašu i kucnuo svojom kad sam prihvatila. Nisam mogla prekinuti pogled u njegove tamne oči dok smo otpijali svoja pića. „Rijetke su djevojke koje ne zavode, ne izbacuju usiljene i viđene fraze, već koje posjeduju malo srama i skromnosti, uz veliku dozu inteligencije.“

Kažiprstom sam lupila po usnama.

„Hm, a mislila sam da moj flert pali. Inteligencija mi je upitna ako sam završila tu gdje jesam, zar ne?“

Odmahnuo je glavom i zagledao se u moje prste ovijene oko čaše.

„To se zove neiskvarenost.“

„Svejedno se osjećam kao glupača.“ Podigla sam čašu i nazdravila, a svaki me gutljaj opuštao i činio omamljenom, potpuno neopterećenom ishodom ove noći. Odjednom se više nisam brinula kamo ću kad se restoran zatvori, kako ću do auta, kad ću dobiti ključeve. U moj um kao da se naselio netko drugi. Samo sam se smješkala dok su mi se mišići opuštali, a usta se sušila, tražeći još tekućine.

„Kažu, s kim si, takav si, a ja se ne smatram glupanom.“ Dok je to izgovarao, učinilo mi se kao da mu je ruka posegnula prema meni, no brzo ju je povukao i počeo otkopčavati gumbe na rukavima svoje košulje. Unatoč omamljenosti, činilo mi se i da sam previše fiksirana na njegove prste dok su otkopčavali gumbe da bi potom podvrnuli rukave i otkrili snažne, jake, čvrste podlaktice. Zašto me uzbuđivao pogled na njegove ruke? Nikad mi taj dio muškog tijela nije bio na taj način privlačan, iako mi je često bio u fokusu dok sam radila.

Ali sad...

Kriste, bila sam pijana. Dva pića i ja sam bila gotova. Dakako, nisam se nikad ni napila u životu - *svaki je gutljaj u razdoblju prije bio kontroliran* - a očito je ova noć morala biti obilježena nečime gorim od jada.

Pa, pijani jad svakako je bio bolji od običnog jada.

Moj je neznanac spustio dlanove na stol, a ja sam i dalje zurlala u njegove šake. Nisam bila sigurna prolaze li sekunde ili minute, no kad sam podigla pogled, uhvatila sam ga kako gleda u moje ruke.

Ovo je bilo čudno.

„Ako ćemo biti iskreni, imam poriv nešto ti priznati.“ Definitivno je večeras nešto bilo čudno. Potvrdilo je to i stezanje mojih bedara kad sam se napela kako bih čula to priznanje. „Sviđaju mi se tvoji nokti. *Jako.*“

Svrnula sam pogled na svoju današnju kreaciju. Crveni, dugački i oštri. Poput krvavog oružja na dan koji će završiti tragedijom, umjesto ljubavlju.

„Da?“

„Da. Tako jako da ih zamišljam oko svojeg...“ tada je zastao, a u mojoj je nutrini nešto zapulsiralo. Moj se jezik pokrenuo, iako je bio težak i vlažan od nečega što me naglo obuzelo.

„Oko tvojeg kur...“ Pristojna djevojka u meni koja nikad nije tu riječ izgovorila naglas nekako mi je začepila usta.

„Oko svojeg vrata“, odgovorio je ozbiljno dok sam podizala pogled da mu proučim izraz. Je li on ozbiljan? Dovraga, bio je vraški ozbiljan i fiksiran na moje prste i nokte kao da ih je ovog trena zamišljao točno oko svojeg vrata.

„Nije li to rizično?“ jedva sam progovorila. Moja su usta tražila nešto. Trebala su nešto, a sumnjala sam da je alkohol bio odgovor na tu potrebu, dok je moj stranac izgledao sve poželjnije i primamljivije.

„Tko riskira, taj živi.“

Bilo je to kao da me privukao k sebi. Kao da mi je prodro u dušu pogledom i s četiri riječi.

Ja sam riskirala.

Ali... jesam li živjela? Ili sam se skrivala? Jesam li disala punim plućima ili sam pazila da mi netko ne čuje udahe? Jesam li uživala ili sam se suzdržavala da se ne nasmijem glasnije, onako, punim srcem? Izdahnula sam i prstima pomaknula kosu s jednog ramena na drugo, dok je moj stranac rukom trljao bradu i potom pomicao ovratnik košulje.

„Je li i tebi odjednom vruće?“ Nije to izgovorio kao flert ili bezveznu frazu, izgledao je jednako ograničen i sputan odjećom kao i ja.

Kimnula sam, opijena čudnom tenzijom koja me tjerala da ga gledam kao da bih ga mogla *popiti*. Proučila sam mu uredne prste, skupocjen sat na zapešću. Vene koje su mu bile izražene na podlakticama dok je stezao šake, kožu vrata koja se otkrila dok je povlačio ovratnik.

Kako mu izgledaju prsa? Trbuh? Sve ono ispod...?

„O čemu razmišljaš?“

Trgnula sam se kad mi se obratio.

Pogled mu je izgledao divlji, neutažen, proždrljiv. Ono što sam u njemu vidjela, gurnulo me u dublje uzbuđenje da sam zaboravila na sram.

„Razmišljam o tome kako bi moji prsti izgledali oko tvojeg...“
Nisam dovršila rečenicu. Nisam trebala.

Ustao je bez žurbe, ali odlučno.

„Želiš li da odemo odavde?“ Pružio mi je ruku, ne prekidajući kontakt s mojim očima.

„Ako ću biti potpuno iskrena... imam određena očekivanja“,
dobacila sam samodopadno.

Na usnama mu se pojavio lascivan osmijeh.

„Vrlo ću ti ih rado ispuniti.“

Ruka mi je skliznula u njegov dlan i ugrijala se u stisku, kao da joj je poznat. Dok sam ustajala od stola, dok smo hodali prema izlazu, osjetila sam na nama poglede, ali u ovome trenu brinula sam se samo o svojim očekivanjima.

Željela sam da se barem večeras, barem ovdje...

Ispune.